

ÜÇ ÇOCUK,

BİR ÖĞRETMEN

VE UNUTULMAZ
BİR GÜN

JOHN DAVID ANDERSON

Türkçeleştiren: Damla Kellecioğlu

ÜÇ ÇOCUK, BİR ÖĞRETMEN VE UNUTULMAZ BİR GÜN

JOHN DAVID ANDERSON

Türkçeleştiren: Damla Kellecioglu

ÜÇ ÇOCUK, BİR ÖĞRETMEN VE UNUTULMAZ BİR GÜN

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2016, John David Anderson

İlk baskı 2016 yılında A.B.D.'de *Ms. Bixby's Last Day* adı ile bir HarperCollins markası olan Walden Pond Press tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John David Anderson
KAPAK RESMİ: Emma Yarlett
TÜRKÇELEŞTİREN: Damla Kellecioğlu
EDİTÖR: Canan Topaloğlu
SON OKUMA: Ümit Mutlu
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2017 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2031-28-5

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

ÜÇ ÇOCUK, BİR ÖĞRETMEN VE UNUTULMAZ BİR GÜN

JOHN DAVID ANDERSON

Türkçeleştiren: Damla Kellecioğlu

 tudem

John David Anderson

ABD, Indianapolis'te doğdu ve büyüdü. Indianapolis Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı eğitimi aldı ve aynı alanda Illinois Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptı. 2007'den beri çocuklar için yazıyor. İlk dönem fantastik eserlerinin ardından yazdığı ilk gerçekçi romanı *Üç Çocuk, Bir Öğretmen ve Unutulmaz Bir Gün* ile 2016 yılında çok sayıda ödülle layık görüldü ve büyük bir hayran kitlesine ulaştı. Tam bir çikolata tutkunu. Eşi, ikiz kızları ve ağırlık kedisıyla Indianapolis'te yaşamını sürdürüyor.

TÜM BAYAN BIXBY'LERE.
*Ve ne olursa olsun yolun sonuna
kadar giden herkese.*

“Daha önümüzde uzun bir yol var,” dedi Gandalf.
“Ama en son yol,” dedi Bilbo.*

J.R.R. Tolkien, *Hobbit*

* *Hobbit*, İthaki Yayınları, Çev. Gamze Sarı

Topher

REBECCA ROUDABUSH'TA BEYİNBITİ VAR.

Uydurmuyorum. Test yaptık. Pozitif çıktı, bitometre kıpırmızı kesildi, görülmemiş şeydi. Steve, Brand ve ben tam karantina durumundayız. Steve, bitlere maruz kalışını asgariye indirmek için dışarıda havanın 22 derece olmasına aldırmadan kayak eldiveni takıyor; dirsekten aşağısı Darth Vader'a benziyor. Bu yıl 213 numaralı sınıfta yaşanan altıncı bit vakası olduğunu söylüyor. Onun sözlerinden asla şüphe duymam. Tabii ki Rebecca temiz olduğunda ısrarcı, beyinbiti diye bir şey olmadığını söylüyor bize.

Hep böyle söylerler. Dillerini dışarı çıkarır bize moron derler ama biz her şeyi daha iyi biliriz. Rebecca inkâr içinde. Bir destek grubuna gereksinim duyuyor. Ona, daha önce aynı yoldan geçmiş birkaç çocuğun ismini verebileceğimizi söylüyoruz.

“Siz oğlanlar öyle aptalsınız ki!” diyor.

“Eyerinde bir kasa beybit taşıyan biz değiliz.”

Bu konuşan Brand. Sözcük uydurmayı ya da kısaltmayı ya da sözcükleri bir şekilde değiştirmeyi sever, onları ezip püreye çevirir ve yeni kelimeler yaratır. Mesela bir dersten gülünç ve tuhaf derecede kötü bir not almak anlamına gelen *avallamak* sözcüğünü uydurdu, aval aval ile çuvallamak sözcükleri bir arada.

Ve bir de *zerrezekâlî*: Bize kötü davranan büyük çocuklara ya da sevmediğimiz diğer herkese böyle diyoruz. Gerçi sevmediğimiz çok insan yok ama yine de yazılı bir listemiz var.

“Demek bende beyinbiti var...”

“Sayılar yalan söylemez,” diyorum ona. “Birçok test uyguladık ve hepsinde pozitif çıktın.”

Ona çıktığı gösteriyorum. Aslında bir çıktı değil, geri dönüşüm kutusundan bulup çıkardığımız, üzerine kırmızı keçeli kalemle bir dizi rastgele sayı yazdığımız bir kâğıt kırpıntısı. En üstte ismi var ve altında kanayan harflerle POZİTİF yazıyor. Ayrıca sayfanın marjında dinazor çizimim de var ama o kısmı elimle kapatıyorum. Utandığımdan değil, duruma uygun olmadığından.

“Bu aptal kâğıt parçası benim bulaşıcı hastalık taşıdığımı mı gösteriyor yani?”

Darth Vader kollarını önünde kavuşturan Steve, “Epey,” diyor.

“Peki bu beyinbitleri... neymiş? Ölümcül müymüş?”

Rebecca hayatının yarısından fazlasını okulda geçirmiş. Bunu zaten bilmesi gerektiğini düşünebilirsiniz. “Yalnızca

bazıları için,” diyorum. “Bazıları ise enfeksiyonu yıllarca taşıyor ve asla belirti göstermez ama müthiş insanlar aşırı duyarlıdır.”

Rebecca, hayali bir hastalıkla bitap düşen biri için fazla düşünceli bir şekilde başını sallıyor. Onu ikinci sınıftan beri tanırım. Belli ki bir şeyler planlıyor. Gözlerini kısmış, ayağıyla hafifçe tempo tutuyor. Annem bir keresinde Rebecca’yı güzel bulduğunu söylemişti. Bu, annemle kızlar hakkındaki ilk ve son konuşmam oldu.

“Peki hastalık tam olarak nasıl bulaşıyor?” diye soruyor.

Steve, “Her şeyden önce fiziksel temasla,” diyor ayakkabılarına bakarak. Bilmediğiniz ve çoğunlukla umurunuzda olmayan bir dizi şey söyleyeceği zaman hep böyle yapar. “Beyinbiti virüsü dokunmayla geçer, bununla birlikte tükürükte de yüksek oranda bulunur. Virüsü taşıyan birinin tek milimetrelik bir tükürük parçası bile New York’un tamamını, yani kabaca sekiz virgül dört milyon insanı hasta etmeye yeter.”

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama yine de başımı sallıyorum. Steve’in her yanı kesin bilgiyle doludur. Bazen söylediği şeyleri not ederim ve eve gidince onları Google’a sorarım –büyük eşekarılarının, iğneleri yumuşak olduğu için birden fazla kere sokabilmesi ve Guatemala’da nezlenin ölüm nedenleri sıralamasının en tepesinde yer alması gibi şeyleri. Bu tip konularda asla yanılmaz. Bunca yıl en yakın arkadaşım olduktan sonra, söylediklerinden şüphe etmemeyi öğrendim sayılır. Steve, bilge bilim insanlarının yaptığı gibi gözlüğünü

yukarı itiyor. Bu, oyunun bir parçası değil. Gerçekten de göz-lüğünü yerinde tutmakta zorlanıyor.

Biz onun sıradaki hareketini beklerken, Rebecca hepimize sırayla bakıyor.

“Demek tükürük ha?”

“Evet,” diyor Brand.

“Tamam... o halde *şöyle* yapsam gerçekten korkunç olur.”

Rebecca Roudabush, elini bileğinden parmak uçlarına dek yalıyor. Ardından, biz daha tepki veremedi, o beyinbiti virüs-ü taşıyan elini Steve’in yüzüne boydan boya sürüyor.

İşte salgın hastalıklar hep böyle başlar.

Steve çığlık atıyor, yüzünü eline büyük gelen eldivenlerin arasına saklıyor ve böylece Rebecca’nın taşıdığı enfeksiyonu etrafa yayarak işleri daha da kötüleştiriyor. Brand onu geri çekmeye çalışıyor ama Rebecca çok hızlı davranıyor. Uzanıp Brand’i yakalıyor, kurbanının kolunu sıvıyor ve ağzını dayayıp koluna üfürüyor, tıpkı okuldan önce yaptığımız osuruk sesi yarışması gibi. *Fuulhuurt*. Brand derhal dizlerinin üzerine çöküyor ve Rebecca’nın ıslak, beyinbiti enfeksiyonlu tükürüğünün kolunda bıraktığı yuvarlak ize bakıyor. Steve boca-lıyor. Sanki bir işe yararmış gibi gömleğiyle yüzünü siliyor. Oysa çoktan öldü sayılır.

Rebecca bana dönüyor. “Sıra sana geldi, Christopher,” diyor, ismimi bir küfürmüş gibi telaffuz ederek. Steve’e ve yerde kıvranan Brand’e bakıyorum. Yüzleri tiksintiyle buruşmuş. Bir kural var, biliyorum. Dalgalı ve kızıl saçlarını atkuyruğu

yapmış biyolojik bir teröristin kurbanı olarak malcın üstünde kalakalan yoldaşlarını yolda bırakmamakla ilgili hiç konuşulmamış yasalar var. Ancak Rebecca fena bir tip. Üstelik çilleri var. Ben bu durumu beyinbitlerinin bir kısmının doğada bir şekilde evrimleşmiş olmasına yoruyorum. Tedavisi yok. Artık arkadaşlarım için yapabileceğim hiçbir şey de yok.

Ben de koşmaya başlıyorum.

Rebecca peşimde, oyun alanını boydan boya geçiyorum, salıncakların ve barfikslerin arasından kıvrılıyorum; RR'nin nefesi enseme, beni kısıtırmaya, yere yapıştırmaya ve muhtemelen yüzüme öksürmeye –hatta belki bundan da kötüsünü yapmaya– kararlı. Ama beni yakalayamayacak. Ben Usain Bolt'um. Ben bir çita çocuğum. Şimşekten bile hızlıyım. Kuru çimen parçaları topraklarıma çarptıkça alev alıyor. Fakat nasıl oluyorsa, RR arayı kapatmaya başlıyor. Oyun alanını turluyorum ve döndüğümde Brand'le Steve'i ayakta buluyorum. Mucizevi bir şekilde iyileşmişler veya hastalıkları kuluçka evresinde ve her an sonlarını getirebilir. Geldiğimi ve Rebecca'nın peşimde olduğunu görüyorlar. Onlar da tabanları yağlıyor. Üçümüz birlikte futbolumsu bir oyunun içinden körlemesine geçiyoruz. Okulun kırmızı tuğla cephesinin keskin köşesini dönüyoruz.

Ve doğruca Bayan Bixby'nin kucağına düşüyoruz.

Dünyada altı çeşit öğretmen var. Biliyorum, çünkü bu sınıflandırmayı içeride geçirdiğimiz teneffüslerden birinde biz yaptık.

Birinci sırada Zombiler var: Son birkaç yüzyıldır, Roosevelt'in ABD Başkanı olduğu zamandan bu yana öğretmenlik yapanlar –ilk Roosevelt'ten söz ediyorum, hani şu müze filmlerinde gördüğümüz fırça bıyıklı olan. Zomb'lar mırıldanır gibi, monoton bir sesle konuşurlar ve eğlencenin her bir kırıntısını öğrenme sürecinden söküp atmak için tasarlanmış alıştırma kâğıtlarıyla donanmışlardır. Başlangıçta öğrenme sürecinin ne kadar az eğlence içerdiğini düşünürseniz, kalan eğlence kırıntılarını yok etmelerinin çok uzun sürmediğini anlayabilirsiniz. Zombiler belki beyninizi kemirmez ama onu beslemek için de pek bir şey yapmazlar.

Onları Kaf-Bağ ekibi izler. Brand onlara Bıdıcılar diyor. Titreyen elleri, kan çanağına dönmüş gözleri ve yanlarında taşıdıkları termoslu kahve bardaklarından tanırırsınız. Zomb'ların aksine, Kaf-Bağ'lar zıplayan küçük topları andırır ama *bıdıbıdıbıdıbıdı* diye çok hızlı konuştukları için onları dinlemek veya varlıklarına katlanmak da çok mümkün değildir. Bu biraz başını arı kovanına sokmaya benzer. Ne yazık ki İspanyolca öğretmenimiz onlardan biri. Yani onu anlayamam bir yana, anlayabilecek olsam da anlamazdım.

Ardından Zindan Bekçileri gelir. Okullarda hâlâ dayağa izin verilmesinden yana olan disiplin düşkünü gulyabaniler. Okuma saati, çalışma saati, paylaşma saati, öğle saati, okuldan sonra, okuldan önce ya da hafta sonu ne zaman olursa olsun sessizlik konusunda ısrarcı olanlar. Öylece oturup hiçbir şey yapmamanız ve çenenizi kapatmanız gerekir. Resim öğret-

menimiz Bay Mattison onlardan biridir. Resim derslerinde mutlak bir sessizlik içinde çizim yaparız. Mezarlık sessizliği. Aslında bana uyar çünkü resim, odaklanmaya değer özel derslerden biri. Fakat çoğunlukla Bay Matt'in elinde golf sopasıyla, bir sözcük fısıldayan son öğrencinin etlerini yolduğu resimler çiziyorum.

Gelelim Spielberg'lere. Kıyaklıkta Steven Spielberg'e yaklaşamazlar bile. Onlara böyle diyoruz çünkü durmadan film gösterirler. İçlerinden bazıları Zombi Spielberg, örneğin Bayan Gredenza bu kategoriye giriyor. Bir keresinde meyve sineklerinin yaşamına dair, biraz iğrenç –asıl hedefi bize geometri öğretmek olduğuna göre biraz da anlamsız– bir film göstermişti. En azından Spielberg'ler söz konusu olduğunda bir şeyler karalama, şekerleme yapma ya da mesajlaşma şansınız vardır –tabii eğer bir Zindan Bekçisi telefonunuzu ele geçirip onu cinlerine atmadıysa.

Kişisel favorim Çaylaklar. Başarı hırsıyla dolu olanlar. Öğretmen çiftliğinden yeni çıkanlar. Parlak gözleri, bir katalogdan kısa süre önce alınmış posterleri ve doğru yanıt verdiğinizde sirkteki foklar gibi el çırpışları... Uzun süre Çaylak kalmazlar. Hızlıca yıpranırlar. Bir yılda. Bilemediniz iki yılda. Bunun öğrencilerin suçu olduğunu düşünmüyorum. Sistemi suçluyorum.

Sonuncu kategoridekilere basitçe İyiler diyoruz. Okul diye de bilinen şu işkenceyi katlanılır kılanlar. Eğer İyiler'den biri öğretmeninizse bunu hemen bilirsiniz, çünkü ders resim

değilse bile kendinizi anlatılanları dikkatle dinlerken bulursunuz. Onlar, bir sonraki yıl gidip merhaba demek istediğiniz öğretmenlerdir. Hayal kırıklığına uğratmak istemediklerinizdir.

Bayan B. gibi işte.

Bayan Bixby'yle ilk karşılaşmamı hatırlıyorum. Okulun ilk günü, hatta öğretmenlerle tanışma gecesi bile değildi. Bundan üç yıl önceydi. Sirkteydik.

Annem, babam, küçük kız kardeşim ve ben gezinti alanında altı dolarlık meybuza ve lolipop alıyorduk. Annemle babam, "ailece geçirilen sürenin yatırımıyla iyileştirilmesine" sıkı sıkıya inanır, yani hep birlikte bir yerlere gittiğimiz az sayıda etkinlikte beni ve kız kardeşimi, mızıldanmayalım diye rüşvet olarak şekere boğar. Genelde de işe yarar.

Sirk, aylık zorunlu aile gezmesinin son durağıydı ve elimizden geleni ardımıza koymuyorduk: Dillerimiz masmaviydi ve çoğunlukla palyaçoların devasa kırmızı ayakkabılar ve bipleyen kocaman burunlarla ortalıkta dolandığı ön gösteriyi izliyorduk. Kısa sarı saçlarının arasında pembe tutamlar bulunan, smokin giymiş, üç bowling lobutunu ustalıkla havada döndüren jonglör kadının önünde durduk. Yanakları kıpkırmızıydı, boyalı dudaklarından biriye yaptıği işe odaklanmaktan diğer dudağının içine kıvrılmıştı. Sonra annemi gördü ve durup lobutlardan birini kolunun altına aldı. Tanıdık gelmişti. "Linda?" diye seslendi.

ÜÇ ÇOCUK, BİR ÖĞRETMEN VE UNUTULMAZ BİR GÜN

Üç çocuk düşünün. Üç sınıf arkadaşı. Yaz, kış, bahar kadar farklılar birbirlerinden. Ama, müthiş bir dostluk bağıyla bağlılar birbirlerine. Ve hayatlarının merkezinde ortak biri var: Öğretmenleri Bayan Bixby. O, unutulmayan öğretmenlerden; hayat değiştiren, yol gösteren, asla hayal kırıklığına uğratmak istemeyeceğiniz türde bir öğretmen.

Bayan Bixby, okulun son bir ayında derslere devam edemeyeceğini açıklayınca, üç arkadaş onu ziyaret etmek için bir plan yapar. Kısacık yolda karşılaştıkları binbir çeşit insan ve kafalarını kurcalayan düşünceler, bu şehir içi yolculuğu adeta destansı bir yol hikâyesine dönüştürecektir.

“Çocukların bu kitaba ihtiyacı var!”

—**SOMAN CHAINANI**, *New York Times* çoksatan yazarı

www.tudem.com

[f](https://www.facebook.com/tudem) [i](https://www.instagram.com/tudem) [y](https://www.youtube.com/tudem) /tudemyaingrubu

ISBN: 978-605-2031-28-5

9 786052 031285